

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 21.

25de mai 1890.

16de aarg.

Havørnen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakke til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkomende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Morgensuf for børn.

Gud, som har os smaa børn kjær, se til mig, som liden er; hjælp mig denne dag at være snild og god, dig Gud til ære, saa skal jeg saa lege med englebørn i evighed.

Moderløse børn.

(Fortsættelse.)

Den milde, lette luft og den friske søvind styrkede vidunderlig begge børnene, og det stille, fredelige liv i den gamle forpagtergaard var en hvile og glæde for dem, som de mindedes længe efter. De klare morgentimer tilbragtes mest ved strandbredden, og medens Dora om eftermiddagen hvilede sig i dagligstuen, fulgte lille Lovise ofte med den gode fru Norton, naar hun gik om til fiskernes eller arbejderens hytter for at se til de gamle og svage. Dog fik den lille pige ogsaa ofte lov til paa egen haand at bringe en kurb med eg, en liden krukke smør eller en pakke te eller sukker til et par gamle folk, som før havde arbejdet paa gaarden, men som nu var udslidte og boede i et lidet hus, halvveis ned ad skrænten. Den lille pige var altid en velkommen gæst hos de gamle og tilbragte mangan hyggelig halv time hos dem, ja læste vel af og til for dem af den gamle bibel, som altid laa opslaaet paa bordet. Undertiden sad hun paa en stammel ved deres fødder og hørte til, medens de talte om længst forsvundne

dage, da smaa barnefødder havde trippet over deres dørtærskel, og en anden liden pige havde sidet der, hvor nu lille Lovise sad. Undertiden kunde de fortælle om, hvoreledes det ene efter det andet af disse børn var bleven taget fra dem allerede i barndomsaarene; men de vidste, at de alle var samlede og sikkert bevarede i det salige hjem, hvortil de nu selv stundede. En dag, da vinden reiste sig stærkere, og havet kom i bevægelse, viste den gamle mand Lovise, hvoreledes fiskebaadene styrede ind i bugten, og sagde:

„Ser du disse gyngende, af stormen omtumlede baade, som stunder sig ind til sine ankerpladse, mit barn? De har haft en streng seilads, og jeg tør nok sige, der ikke er en eneste mand, uden han er glad ved at kunne sætte fod paa landjorden. Det er en klippefuld kyst her, og jeg har i mine dage seet mange stolte skibe forlise paa rebene hist-henne, for ikke at tale om disse nøddestaller af fiskebaade. O, mit barn, det er et tro billede af vort liv. Vi er alle ude at seile paa det stormfulde hav, og om end nogle har en roligere seilads end andre, saa tror jeg dog, at storm og brændinger møder enhver af os. Ulykelige er da de mennesker, som i fartøjet har den eneste lods med, som kan føre dem sikkert gjennem alle skjær og brændinger til den rolige havn.“

Barnet saa alvorlig op i den gamle mands ansigt, medens han talte, og sagde da: „Dora siger, at hun tror, havnen maa være endnu mere velkommen, naar baaden har haft en besværlig seilads.“

„Ja, deri har Dora ret, mit barn; stormen og faren gjør hvilen og freden i hjemmet endnu sødere, og himmelen vil synes os endnu mere velkommen, naar reisen der-til har været stormfuld.“

Den gamle mand mumlede ved sig selv: „Da blev de glade, at de var blevne stille; og han førte dem i havn efter deres begjæring.“ (Bf. 107, 30.)

Blæsten tiltog i heftighed, og da oldingen frøgtede for at beholde barnet længere, fulgte han hende til det øverste af den bugtede sti, som snoede sig op ad klippefrænten, og vedblev at holde pæ med hende, til den lette skiffelse forsvandt gennem porten, der førte ind til forpagtergaarden.

V.

„Han hød og lod et stormveir reise sig... deres sjæl forjagede under ulykken.“

Ps. 107, 25. 26.

Om natten rasede stormen med frygtelig væld, og mange var de angstfulde hjerter, mange de øine, som ikke undte sove, og mange de bønner, der blev opsendte for dem, som var i fare paa havet.

Dora og hendes lille veninde laa vaagne hele natten og lyttede til bølgerne, som slog op imod kysten, og til orkanen, som hylede om forpagtergaarden. Undertiden var det, som om selve huset vaskede, og de klyngede sig skjælvende til hinanden; men det gamle hus var bygget paa klippens faste grund og laa vernet af høiene bagved, og da dagen kom, stod det endnu urokket. Før dag var forpagter Norton oppe, og da han havde kaldt sine folk sammen, forsamlede han dem til bøn i det gamle kjøkken, hvorpaa han opfordrede dem til uopholdelig at følge ham ned til kysten. Da de naaede derned, mødte et sørgeligt syn deres blik. Et stort skib laa kastet om paa siden omtrent hundrede fæmte fra strandbredden, masserne var tappe, og bølgeslagene sønder slog det mer og mer. Nogle af fiskerne havde travlt med at bjerge enkelte stykker af ladningen, som blev skyllede op paa stranden, medens andre med deres hustruer søgte at hjælpe det halvt forkomne mandskab, som redningsbaaden havde frelst fra at dø i bølgerne. Det varede ikke længe, før ogsaa fru Norton fulgte efter sin mand. Hun var godt kjendt i fiskernes hytter og var altid en velset gæst der; thi de vidste, at saasnart der var nød og sygdom paa færde hos dem, behøvede de kun at hen-

vende sig til hende for at faa trøst og hjælp. Saasnart hun var kommen ned til stranden, traadte en af fiskerkonerne hen til hende og sagde:

„Vil De ikke være saa god at komme ind i vort hus, frue. Der ligger en af sømændene, som blev hjerget fra skibet inat; men jeg tror, han stunder mod et bedre land. Det varede længere med ham end med de andre, inden han kom til bevidsthed, og efter hvad de siger, har han længe været syg.“

Fru Norton gik da straks ind med hende og satte sig stille hen ved den syge mands seng. Han sov; men et blik paa hans amagrede ansigt og udtærede hænder sagde hende klart nok, at konen havde ret, og at han, som hun sagde, stundede mod et bedre land.

Da han efter en stunds forløb vaagnede og saa fru Norton sidde ved sin seng, bad han hende læse lidt for sig, idet han pegede paa en liden forslidt bibel, der laa paa hans hovedpude. Hun slog den op og læste den 32te salme, og da hun havde læst den og talt med ham om Jesus som den sikre tilflugt og det eneste skjul for stakkels syndere, saa han alvorlig paa hende og sagde:

„Gud være lovet og takket, at jeg ved hans godhed og naade har fundet denne tilflugt; thi aldrig har en arm syndet trængt mere til en saadan tilflugt og et saadant skjul.“

Han talte med besvær, og anstrengelsen derved var næsten for meget for ham, saa han sank udmattet tilbage. Fru Norton spurgte ham derfor ikke videre; men efter nogle trøstende ord og en bøn om, at Jesus for ham vilde ophjse dødens mørke dal, hvis skygger nu begyndte at samle sig om ham, tog hun affed med den syge, idet hun bad konen, i hvis hus han laa, sørge for, at han intet manglede, og lovede at komme igjen senere paa dagen. De andre lidende optog mere af hendes tid, end hun havde ventet, og det var først sent paa eftermid-

Dukken klippes.

Baa jagt efter snefletter.

dagen, at det igjen blev hende muligt at se til den døende sømand. Hun fandt da, at han havde det lidt bedre end om morgenen, og at han bedre kunde taale at tale. Da hun satte sig ved hans leie, saa han op paa hende og sagde: „Jeg beder Dem gjentage for mig det glade budskab, at Jesus Kristus kom til verden for at frelse syndere. Jeg har hørt det ofte; men jeg bliver aldrig træt af at høre det paany.“ (Sluttes.)

Havørnen.

(Med billede.)

Blant fuglene ansees ørnen som konge. Dens størrelse og styrke, dens vældige vinger og raske flugt og dens store mod gjør den medrette fortjent til denne hæder. Naar man omtaler ørnen som fuglenes konge, tænker man sebbanlig paa den store landørn, der ligetil bærer navnet „kongeornen“. Men ogsaa dens slegtning *havørnen* har mange af kongeornens egenstaber; i størrelse kan den ofte maale sig med den, men i driftighed og hurtig flugt staar den tilbage.

Dens navn viser, at den har sit hjem ved havet; dog finder man den ogsaa ved de større indsøer. Dens føde bestaar meget af fisk, hvorfor den ogsaa kaldes „den store fiskeørn“. Foruden fisk lever den af fugle, sælunger, lam m. m. og kan anrette ikke lidet skade. Dens krop har en brunlig farve, dens hoved og hals er lyse og hos de gamle fugle hvide; disse har ogsaa hvid hale.

Den mindre fiskeørn eller *fiskejøn* lever udelukkende af fisk. Den har graalig overtrop og hvid undertrop. Ligesom sin større slegtning udmerker den sig ved sin styrke, men alligevel kan det hændes, at denne ikke strækker til, naar den har slaaet floen i en altfor stor fisk, og at den bliver trukket ned i dybet og drukner.

Min mor er død.

n aften, fortæller sømandsprest Kjerulf, da jeg paa hospitalet havde læst et stykke af Guds ord for en gammel sømand, reiste en nys indkommen syg sig oberende i sengen og spurgte, om jeg snart vilde komme igjen, „det var saa hyggeligt at have en at tale med“.

Jeg gav mig i samtale med ham og spurgte under denne som vanligt om hjemslavn, slegt og hjære. Han havde ikke været hjemme paa ti aar, og det var smaat bevendt med hans brevskrivning til moderen ogsaa; faderen var død. Dagen efter skrev han hjem; men nogen tid efter træffer jeg ham nedtrykt og bedrøbet. „Jeg skulde have reist hjem før, pastor; at, om jeg havde gjort det sidste høst, da jeg tænkte derpaa! Min mor er død“, sagde han og viste mig brevet fra søsteren. I dette stod, at moderen altid havde troet, Alexander kom hjem. Narene gik, men hun sagde altid: „Alexander kommer nok hjem“, og i sin sidste sygdom (hun laa syg et halvt aar), vendte hun stadig hovedet mod døren, naar den gik op, hun tænkte, det var sønnen, som kom. Men han kom ikke, og moderen døde uden at opleve den glæde, som havde været hendes livs haab. „Prest, prest, jeg skulde have reist hjem før; det er saa tungt, — bitterlig tungt; jeg kan neppe bære det“, stønede den veirbidte sømand. Han havde staaet i saa mangen en storm og dødsfare, uden at fælde en taare; nu hulkede han som et barn. Sønnehjertet fik komme til orde, tale og græde.

„Du skulde reise hjem nu“, sagde jeg, og det er mit haab, at han gjorde saa.

Men denne hans livshistorie fortalte jeg en anden sømand, som samtidig laa paa hospitalet og nok ikke havde været hjemme paa en 20—30 aar. Taarerne traadte ham i øinene, og fortællingen vil nok i en stille time ogsaa drage ham hjemover, om den ikke allerede har gjort det.

Gak til myren og bliv vis.

Der var engang en berømt tonge og kri-ger ved navn Timour.

Engang tabte han i et slag og maatte flygte for fienden. Han skjulte sig i en gammel ruin, og her var han nødt til at op- holde sig i flere timer. Der sad kongen, ensom og forladt og grundede paa, hvordan det videre skulde gaa. Han var dybt ned- bjet og modløs. Som han nu laa der paa gulbet i den gamle ruin, fik han paa en myre, som langsomt og besværlig trak noget tungt efter sig. Nysgjerrig fulgte han alle dens bevægelser. Først arbejdede den sig tværs over gulbet med sin byrde, som var større end den selv, derpaa bar det op- over muren. Men byrden var for tung, og begge dumpede ned paa gulbet igjen. Men myren opgav ikke modet. Den begyndte atter opstigningen med samme resultat. Kom- men et lidet stykke frem, faldt den atter ned igjen. Men det udholdende og taalmodige lille dyr gav sig ikke, atter og atter forsøgte den, og atter og atter faldt den ned. Ti- mour fulgte myren med største spænding. Mon den ikke snart vilde give tabt? Nei, myren gav nok ikke tabt! 69 gange klatrede den opover muren, og 69 gange faldt den ned igjen. Men den 70de gang lykkedes det, og den kjække, udholdende lille myre naaede lykkelig sine søsters maal. Den havde baa- ret sin tunge byrde frem til dens bestem- melsessted.

„Dette syn gav mig mod“, fortæller Ti- mour til sine venner, „og jeg glemmer det aldrig. Naar noget er tungt for mig, naar et eller andet ikke lykkes, saa tænker jeg paa myren, og mit mod vokser med et. Vare udholdenhed, bare taalmodighed. Gaar det ikke den niende, tiende gang, saa lykkes det maaste den. ellevte.“ Barn, gak til myren og bliv vis!

Guds ords kraft.

En bedre mands søn blev opdragen uden tanke paa Gud. Han gik sjelden i kirke og havde lidet kjendskab til den kristne tro. En tid efter blev han soldat og førte nu et muntert og udsvævende liv; men Guds paa sig vogtede paa den vildfarende, og Herren drog ham til sig paa en maade, man neppe skulde anet. En af hans slegtninge, som kjente ved det samme regiment, blev syg og døde; paa dødsleiet gav han soldaten sin bibel til erindring. I et roligt øieblik frem- tog nu den unge mand bogen, der var ham næsten ukjendt, og dens velsignede ord om sandhed og kjærlighed rørte hans hjerte og vakte hos ham ønsket om at føre et bedre liv. Uden anden hjælp og ledelse end den, Guds ord gav, vedblev han at arbejde fremad, og han fik se sin voksende synd. Noget tid efter blev regimentet sendt til Kanada, og her hjalp en trofast prædikant ham videre frem paa veien til frelse. Soldaten blev en varm kristen, der i sit senere liv som prest viste mange veien til Zion.— Hvem skulde have ventet at finde et Guds redskab i den sorgløse unge mand?

Fortvil aldrig over noget menneske. Tro kun paa Guds naades store magt, bed alvorlig og gjør, hvad du formaar, saa kan dog synderen komme nær til Gud.

Fra skolen. Læreren forelægger bør- nene følgende regnestykke: „Naar otte af eder har 48 æbler, 32 pærer, 56 plommer og 16 jordbær i fællesskab, hvad faar saa en- hver af eder, Hans?“

„Mavepine!“ raaber Hans.

Skvitteringer.

Til skolelærer-seminariet i Sioux Falls:
Ved pastor L. Rosholdt fra Peder Lundblads tøndes
\$0.42. G. D. Mustad.

Den lille indianerpige og fuglen*)

En indianisk pige, hvis fader var høvding i Omaha stammen, og som var bleven opdraget i en amerikansk by, fortæller om, hvorledes hun lærte, at alle skabninger tilhører Gud:

„Jeg erindrer godt første gang, jeg hørte Guds navn blive nævnt. Jeg var blot en ganske liden pige og sprang en sommerdag omkring teltet og legebæ; da fik jeg se en liden fugl ligge borte paa marken; den maatte være kommen tilskade paa en eller anden maade. Jo, ganske rigtig, det var en liden unge, som netop havde faaet sjaer paa kroppen, og som var falden ned fra et træ og siden havde flagret et stykke henad marken.

„O“, tænkte jeg, „nu er den min.“ Og glad sprang jeg afsted med den i haanden.

„Hvad har du der i haanden, Lugelle?“ spurgte en mand, som holdt paa at arbejde paa marken.

„Det er en fugl. Den er min“, sagde jeg. Han saa den. „Nei, den er ikke din. Du maa ikke gjøre den noget ondt. Du har ingen ret til den.“

„Er den ikke min?“ sagde jeg, „jeg har jo fundet den. Hvem tilhører den da?“

„Den er Guds. Du maa give den tilbage til ham.“

„Jeg vovede ikke at være ulydig. „Hvor er Gud. Hvorledes skal jeg saa give ham den tilbage?“

„Han er her. Gaa bort i det høie græs lige ved reedet, læg fuglen der og sig: „Gud, her har du din fugl tilbage.“ Og han hører dig nok.“

Jeg gik bange og grædende hen i det høie græs og gjorde, som han bad mig om. Jeg lagde den ned paa et varmt, solrigt sted i græsset og sagde: „Gud her har du din fugl tilbage.“

„Aldrig har jeg glemt, hvad jeg den dag lærte.“

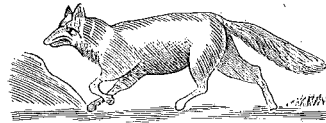
Opløsning paa gaaderne i nr. 19.

1. Hedemarken. 2. Tiberius.

Billedgaade

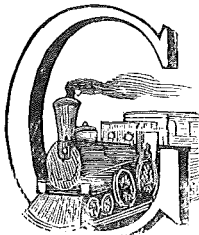

k

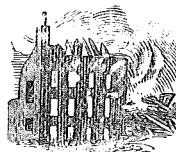

e

1

ud

s

1